

האישים: החזקת

ספרים אסורים

נאשמת אמין
מיכתב השעייה מהעבודה

נאשמת חילו
החרמת ספרי לימוד

בקשת סניגורן של הסטודנטיות, והורה על המשך מעצרן. הסניגור לא ויתר. הוא הגיש ערר נוסף והפעם לבית-המשפט העליון ב-ירושלים, ובו טען בין השאר כי „באיכות התביעה לא ציין, למי רות שנתבקש לעשות כן, מהו אותו אירגון עויין אליו משתייך כות העוררות. חשד מסוג זה המי יוחס לעוררות בדבר השתייכות לאירגון בלתי חוקי מחייב את הר מישטרה לפרש את אותו אירגון שאליו הן משתייכות, ולא מתמוטט הבסיס שמהווה עילה למעצר.”

ודאד כחולת-העיניים וחברתה פאתנה טענו כי המישטרה מבססת את ההשד ואת המעצר על חומר כתוב שאינו מוודה עם שום אירגון עויין. לטענתן, רוב החומר הוא חומר קריאה המצוי בשפע בשוק, הוצא לאור בישראל גם בעברית.

ה נקישות על דלת חדרה לא הפתיעו את ודאד אמין. היה זה ערב ראש-השנה האזרחית, ו-חדרה נראה כתחנת-רכבת. אנשים יצאו ונכנסו, התעכבו לשתות כוס קפה והמשיכו הלאה, בדרכם לבי-לות בתגיגות המרובות שנערכו באוניברסיטה בירושלים.

אולם כשפתחה ודאד את דלת חדרה, היא הופתעה לראות קבו-צת שוטרים שבידם צורחיוש. השוטרים התחלקו לשתי קבוצות. קבוצה אחת נכנסה לחדרן של ודאד אמין וסלמה ח'ליל, והקבו-צה השניה נכנסה לחדר הסמוך, שבו מתגוררות פאתנה עבוד ו-ואקים אחלס.

הספרים האסורים*
הרשימה המסתורית

24 שעות ולא נמצאה בשלב מאור חר יותר כשחיפשוה השוטרים כדי לבקש את הארכת מעצרה. ודאד אמין הילו, ילידת נצרת, לומדת לתואר השני ועומדת לקבל תעודת-הוראה. פאתנה, משרעם, לומדת שנה שניה ריפוי בעיסוק, וסלמה ח'ליל, משרעם אף היא, לומדת עבודה סוציאלית.

הסטודנטיות הגישו ערעור על החלטת בית-המשפט השלום, באמי צעות בא-כוחן עורך-הדין מוחמד נעמנה, שטען בערר כי „לחשדות נגד העוררות אין כל יסוד סביר, מאחר שהחומר אשר נתפס בדירה שבה הן מתגוררות, חלקו הוצא-לאור בישראל כחוק, חלקו הוצא-לאור והופץ ברבים עליידי מוע-צות סטודנטים באוניברסיטת בי-שטחים, וחלקו הוצא והופץ על-ידי גופים שאינם אסורים על-פי החוק באוניברסיטה העברית.”

בכתב-האישום נאמר כי הנאש-מות „העמידו את דירתם כדי שת-שמש מקום של תעמולה ומחסן ל-אירגון טרוריסטי, ובכך עברו על סעיף 4 (ג) ו(ה) לפקודה למניעת טרור תש"ח-1948.”

סעיפים אלה טוענים כי: „אדם המחזיק לטובת אירגון טררי ריסטי בחומר תעמולה; או המע-מיד לרשות מישוהו מקום כדי שמ-קום זה ישמש לאירגון טרוריסטי או להבריו בקביעות או בהודמנות מסוימת, מקום של פעולה, פגי-שה, תעמולה או מחסן... ייאשם בעברה.”

בית-המשפט המחוזי דחה את

אישי לא רצה להסתכן בהחזקת חר מר שהוביל למעצר שתיים מחבי רותיו.

כרוזים על דלתות

אחרה לבנים, קיבלה מיכתב הש-עייה ממנכ"ל מישר-החינוך אלי-עזר שמואלי, ואילו פאתנה נאלצה להפסיק את לימודיה בשיעורים שבהם נוכחות הסטודנט היא חובה, משום שהמרצים לא התחשבו כסי-בות בשלן נעדרה מן ההרצאות.

בית-המשפט העליון דחה בפעם השניה את הערר שהגישו הסטרי דנטיות, ונימק את דחייתו בכך ש: „תקופה זו דרושה למישטרה כדי לקיים את חקירותיה.” בתום 15 הימים שוחררו השתיים והמיש-טרה הגישה לבית-המשפט את כתב-האישום, ואחרי שתירגמה חלק מן הספרים וטענה כי יש בהם קריאה להתנגדות אלימה לשלטון הישראלי, להודחות עם אש"ף, ולי-נשיאת נשק.

הסטודנטיות, ששוכנו בעת מע-צן יחד עם זונות, סירבו לשתף פעולה עם חוקריהן. פרט לחומר הלימוד שהפסידו בעת מעצן הן (המשך בעמוד 80)

וחלקו אף עבר צנזורה. בית-המשפט העליון דחה את הערר שהגישו השתיים ולקראת סוף מעצן הוגשה לבית-המשפט השלום בקשה להמשך מעצרן כפי-עם נוספת, והפעם ל-15 יום.

החומר שהיווה בסיס למעצר הי-ראשון נשאר בידי המישטרה, שהצהירה כי כתב-האישום שנמי צא בהכנה יוגש לבית-המשפט בי-משך עשרת ימי המעצר, אולם בעת הבקשה למעצר נוסף התוודה באי-כחן המישטרה כי נפלה טעות בניסוח הבקשה הראשונה, ולכן מתבקש המשך המעצר.

בנוסף למעצר הוטל צו איסור פיסום על הפרשה, בטענה שפיר-סום זה עלול להזיק להמשך הח-קירה. אולם לא היה סטודנט ערבי שלא ידע על מעצן של ודאד ופאתנה, הכרוות, הציורים ולוחות השנה, שהיו תלויים בחדרי שאר הסטודנטים הערביים, הושלכו לפח מייד אחרי החיפוש בחדרי הבנות.

„מחסן לאירגון טרוריסטי”

ב 13 בפברואר ציווה בית-המשפט השלום לעצור את ודאד אמין ואת פאתנה עבוד ל-10 ימים וזאת אחרי שנעצרו ביום החי-פוש באשמת השתייכות לאירגון עויין, והפצת חומר עויין למדינה, לפני מעצן של השתיים, נעצרה גם סלמה ח'ליל, ששוחררה כעבור